

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – I. ÉVFOLYAM – 31. SZÁM, 2008. AUG. 31

Szeretett testvéreim az Úr Jézusban!

Az egyes emberek megtérése és életük megváltozása a Bibliában különböző módon történt. Gyakran Jézusnak vala-

az üdvösséget és a hitet valami egyszerű és mégis számunkra hön óhajtott dolog által munkálja: személyes, mélyreható, szeretetteljes párbeszéddel.

Jézus a hamis népszerűség elől egy más

Egy samáriai asszony jött vizet meríteni. Jézus így szól hozzá: „Adj innom!” (...) A samáriai asszony ezt mondta: „Hogyan? Te zsidó létedre tőlem kérsz inni, mikor én samáriai vagyok?” Mert a zsidók nem érintkeztek a samáriaiakkal. Jézus így válaszolt: „Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki így szól hozzád: Adj innom! te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet.” Az asszony így szólott hozzá: „Uram, merítő edényed sincs, a kút is mély: honnan vennéd az élő vizet? Talán nagyobb vagy te atyánknál, Jákóbnál, aki ezt a kutat adta nekünk, és aki maga is ebből ivott, sőt fiai és jószágai is?” Jézus így válaszolt neki: „Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.” Az asszony erre ezt mondta: „Uram, add nekem azt a vizet, hogy ne szomjazzam meg, és ne kelljen idejárnom meríteni.” Jézus így szólott hozzá: „Menj el, hívd a férjedet, és jöjj vissza!” Az asszony így válaszolt: „Nincs férjem.” Jézus erre ezt mondta: „Jól mondtad, hogy férjed nincs, mert őt férjed volt, és akivel most élsz, nem férjed: ebben igazat mondtál.” Az asszony ekkor így felelt: „Uram, látom, hogy próféta vagy. A mi atyáink ezen a hegyen imádták az Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol Istent imádni kell.” Jézus így válaszolt: „Higgy nekem asszony, hogy eljön az óra, amikor nem is ezen a hegyen, nem is Jeruzsálemben imádjátok az Atyát. Ti azt imádjátok, akit nem ismertek, mi azt imádjuk, akit ismerünk, mert az üdvösség a zsidók közül támad. De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres magának. Az Isten lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.” Az asszony így felelt: „Tudom, hogy eljön a Messiás, akit Krisztusnak neveznek, és amikor eljön, kijelent nekünk mindent.” Jézus ezt mondta neki: „Én vagyok az, aki veled beszélek.” (...) Az asszony pedig otthagya korsóját, elment a városba, és szólt az embereknek. „Jöjjetek, lássátok azt az embert, aki megmondott nekem mindent, amit tettem: vajon nem ez-e a Krisztus?” Erre azok elindultak a városból, és kimentek hozzá. (...) Abból a városból pedig a samáriaiak közül sokan hittek benne az asszony szava miatt...

Jn 4:7-30,39

mi csodája váltotta ki ezt a fordulatot, és ezért a mai kor embere az Isten dolgait valahol a legenda és a valószínűtlenség világába sorolja. A felolvasott történet nagyszerűsége abban rejlik, hogy Jézus

tájra menekül el és Samárián kel át. Samária a zsidóság számára megvetett terület volt. Amikor Kr. e. 722-ben az asszír Sargon király feldúlta Samáriát, a zsidó lakosság nagy részét kitelepítette

és helyettük pogányokat hozott. Azok keveredtek a maradék zsidó lakossággal és így sem az eredetük, sem pedig a vallásuk nem volt kizárólag zsidó. Állandó feszültség volt köztük. A júdeai zsidók tisztátalannak tartották a samáriaiakat és elfogadni tőlük egy darab ételt vagy italt kultikus szempontból egyenlő volt a sertéshús fogyasztásával. Ez a tény jól szemlélteti, mennyire különleges dolgot követ el Jézus azzal, hogy egy samáriai asszonnal elegyedik szóba. Ez az első örömhír. Tudniillik, sokszor azok a határok, amelyeket az emberek alakítanak ki, a legsúlyosabbak és leginkább gátolják az ember boldogságát. Az előítélet határait dönti itt le Jézus. Azt mutatja meg, hogy Ő mint Isten Fia miként kezeli azt, amit az ember a gyűlölet okaként jelöl meg. Sokszor mi is szenvedünk amiatt, hogy nem vagyunk elfogadhatóak, mert valaki vagy valami – történelmi, vallási, szociális okból, vagy éppen egy szokás miatt – meghúzza a határokat. Például: túl szegények vagyunk, vagy külsőleg nem vagyunk vonzóak, vagy nem vagyunk eléggé műveltek, hívők, kulturáltak valakiknek a szemében... Sok sebet okoz az embernek az, hogy valaki számára elfogadhatatlan valami érthetetlen kritérium miatt. Jézus megmutatja, hogy senki sincs eleve elítélve Isten által, vagy nincs bezárva hozzá az út csak azért, mert az eredete, a gazdagsága, a hite tökéletlen, vagy más egyéb fogyatkozása van. Istennél mindenkinek esélye van megtalálni a boldogságot.

Éppen a boldogság az, amivel Jézus meg akarja ajándékozni az asszonyt. Nagyon furcsa, hogy ez a nő délben

jön vizet meríteni. A város asszonynepe nem a déli hőségben jár, hanem amikor beesteledik, akkor jön és egybeköti a vízfordást egy kis beszélgetéssel. Ez az asszony nyilvánvalóan titokban jön ki. Senkivel nem kíván találkozni. Senkivel nem akarja meghányi-vetni ügyeit, vagy talán inkább vele nem akar senki beszélgetni. Jézus isteni-prófétai látásával rátapint a lényegre és óvatosan, de célirányosan vezeti a beszélgetést. A szomjúság témájával kezd, mert érzi, hogy ez az asszony belsőleg szomjazik. Arról beszél, hogy aki abból a vízből iszik, amit Ő ad, az nem szomjazik meg soha. A belső szomjúság az, ami gyakran minket is gyötör: szomjazunk a belső szükségletek, leginkább a szeretet, megértés, elismerés, békesség, életünk egyes bajos dolgai megoldása után, helyes lelki út, helyes értékek után. Az asszony persze nem ért a szóból, földhözragadtan, ránk emberekre jellemzően gondolkodik. Sokszor nekünk is az a bajunk az Istennel való kommunikációnkban és az gátol bennünket a hitéletben, hogy nem értünk a szóból. Olyan helyzetben is materiálisan akarunk gondolkodni, ahol lelkileg kellene. Gyakran történik az, hogy Isten naponta úgy kérdez: milyen a szíved, milyen a hited állapota, milyen a szereteted irántam, az emberek iránt, milyen a jószágod? És mi mintha azt válaszolnánk vissza: mit fogok enni, mit fogok inni, mit fogok ma csinálni, honnan szerzem meg ezt meg amazit? Így reagál az asszony is: „Add nekem ezt a vizet, hogy többé ne kelljen nekem idejárnom.” Jézus felfigyel a szóra: „idejárnom” – tudja, hogy az asszonynak baja

van a hellyel, nem akar oda járni, ahová a többiek járnak, mert menekül előlük. Jézus folytatja a beszélgetést és rátapint a lényegre: „*hozd ide a férjedet*”. Egy tapintatos mondattal diagnosztizálja az asszony baját, a szégyenérzetet. Bizonyos értelemben mindnyájan rejtőzködünk mások előtt. Mindenki életében van valami, amit a másiknak nem valana be soha, mert annyira kínos: legyen az a múlt, a természetünk valami sötét oldala, vagy valami cselekedetünk, titkos gondolatunk, hibánk. Az asszony nyilvánvalóan szenvedett ettől. Társadalmilag nem elismert, tehát megvetett kötelékben élt és ezért elkülönítette magát a többiekől, nem élvezhette a közösségi örömet – nem csak az emberekkel, hanem Istennel se. A megvetettség és elítéltség érzése szörnyű. Némelyek elhallgattatják magukban, de aki enged a lelkiismeretnek, az szenved. Jézus látja, hogy az asszony vágyik a felszabadulásra. A további beszélgetésük során ugyanis kiderül, hogy nem egy hitet ignoráló asszonyról van szó, hanem olyan valakiről, aki komolyan megéli a messiásvárást. Nem is reagál ingerülten arra, hogy Jézus számára érzékeny dologról beszél – alázatosan bevallja: látom, próféta vagy. Isten dolgai után kérdez: hol van az igaz Isten? Ki birtokolja az igaz vallást? Komoly kérdések ezek, amelyek ma is foglalkoztatják az embereket. Jézus egyszerűen és nagyszerűen válaszol: Istent nem lehet a külsőségekhez kötni, sem tradíciókhoz – lélekben és igazságban kell imádni Őt, tehát őszintén szívvel. Az az igaz hit, amely szívből keresi Istent, és Jézus látta, hogy ez az

asszony szívből keresi Őt. Mindenkit, aki így szomjazik Isten után, Jézus felkeres. Senki sem olyan tisztátalan, kultúráját és vallását tekintve eltérő, vagy annyira jelentéktelen, hogy ne legyen esélye az ilyen találkozásra és megszólításra. Így nem is tétovázik Jézus a kijelentéssel, hogy Ő a Messiás. Az asszony pedig nem tétovázik a hitbeli válasszal. Csodálatos dolog történt: az asszony ezután a beszélgetés után teljesen megnyílik. Nemcsak Isten felé, hanem az emberek felé is. Már nem fél tőlük, bátran beszél velük – velük is meg akarja osztani az élményét. Már nem szégyelli magát mások előtt, hanem alázatosan bevall mindent: megmondott nekem mindent amit tettem és elmondom Nektek is: igen, emberek, nem élek tisztán, de Őtőle bocsánatot, új lehetőséget nyertem, szeretettel beszélt hozzám, meg van bocsátva a bűnöm, el lettem fogadva. Így hát az asszony kapcsolatai is helyreálltak.

Az egész történet üzenete az, hogy Jézus nem egy külsőségekben megnyilvánuló vallás építője, hanem olyan valaki, aki örömhírrrel és felszabadítással lép be az egyes emberek életébe. Jézus egyenként szólít meg bennünket olyan dolgokban, amelyekben úgy hisszük, egyedül vagyunk velük a világban. Jézus a barát és Messiás a mai napon ezzel a feloldó hírrrel jön hozzánk, hogy szabadok lehessünk Őáltala az öröme, a hitre.

Ámen

(Elhangzott 2008. aug. 24-én, a szolgálatot Šindelařová Alena végezte)

TAHI 2008

ÉLMÉNYBESZÁMOLÓ

Augusztus 18 és 24 között gyülekeztünk kórusának 5 tagja, kísérőik és gyermekeik részt vettek a *Tahi Egyházzenei Héten*.

Az idén immár 50. alkalommal megrendezett alkalmat olyan elismert magyar zeneszerzők neve fémjelezte, mint pl. **Máté János, Gárdonyi Zoltán, Gyülvérszi Barnabás, Osváth Viktor, Kalocsay Ferenc** és **Berkesi Sándor**.

A hétfő esti táborkezdesnél többen kicsit később érkeztünk, de aki jár a próbáinkra, ezt már igazán megszokhatta tőlünk. A lényeg a lényeg – szerdán délután már „teljes” létszámban próbáltuk **Gárdonyi Zoltán A tékozló fiú** című kisoratóriumát. **Hargita Péter** és **Tömöl Gabriella**, a tábor zenei vezetői, és a táborozók szeretettel és némi csodálkozással fogadtak bennünket. Mint később kiderült, sokan nem tudták, hogy Prágában is van református gyülekezet. Többen a gyülekezetek száma és a helyi püspökség felől érdeklődtek. Későbbi rövid, kamarakórusi előadásunk során a prágai gyülekezet segédlelkésze és egyben a kórusunk vezetője, **Bodnár Noémi** pár mondatban összefoglalta gyülekezetünk helyzetét.

A hét folyamán fokozatosan szoktunk hozzá a napi programhoz, a reggeli bibliakörökhöz, a *református Énekeskönyv* énekeinek ismertetéséhez, a rendszeres szólampróbákhoz, közös próbákhoz, a zenehallgatáshoz, esti áhítatokhoz, az

éjszakákba nyúló ismerkedő beszélgetésekhez és közös éneklésekhez. *A táborigény kórus repertoárja* is fokozatosan alakult ki: az említett Gárdonyi oratóriumon kívül **Gárdonyi Ez nap nekünk dícséretes nap**, **Berkesi Sándor Mi most azért jöttünk** feldolgozása, **Goudimel 84. Zsoltára**, **Distler Áldjad én lelkem**, **Osváth Viktor Meghódol lelkem**, két **Máté János** darab és az **Agricola, Kugelmann** és **Mahu** által feldolgozott **Erős vár a mi Istenünk** műveket énekeltük. Az említett darabok közül az utóbbiakat a kórus haladóbb tagjaiból felállított *kiskórus* énekelte, amely külön próbákat is tartott, csakúgy mint az egyik Gárdonyi Zoltán műben fontos éneklő *Kicsinyek Kórusa*. A kórusműveket többen vezényelték és a vezénylésben Noémi is szerepet kapott.

A tábor lelki vezetője **Csuka Tamás** nyugalmazott **táborigény püspök** volt. Csapatunkat meglepte a személyes tapasztalatok elmesélésében, érdekes hasonlatokban, bizonyágtételekben gazdag, közvetlen igehirdetési stílus. Sokunkat elgondolkoztatott a *vasárnapi*, a *tékozló fiúról* szóló *igehirdetés*, amely a Gárdonyi oratóriumot követően hangzott el a *Tahitótfalui református templomban*. A bibliai történet az egész hét fő témája volt – úgy éreztük, hogy a bibliakörön és beszélgetéseken már teljesen „kiveséztük” a történetet. Az istentiszteletet követően mindenki megegyezett abban, hogy ez mégsem így történt.

A kórus első szolgálatára pénteken került sor, amikoris a kórus ellátogatott a *Váci fegyházba*. A csapatot Csuka Tamás felesége, a börtön lelkésze fogadta. A

kórus itt nem csak énekelt, hanem meghallgatta a fegyencek élettörténeteit, bizonyoságtételeit is. Egy érdekes, részben szívszorító élmény volt ez mindannyiunk számára, amely több napon keresztül befolyásolta hangulatunkat.

Szombat a *CD-felvétel* készítésének napja volt, amelyre a reggeli után, az alapos beéneklést követően került sor. Mivel idővel kórusunk is szeretne CD-felvételt készíttetni, jól jött ez az érdekes tapasztalat. A Tahiban készült felvétel természetesen minden kedves érdeklődő számára rendelkezésre áll.

Kórusunk a szombat esti vetélkedő során mutatkozott be korábban említett kamarakórusi előadásával. A vetélkedőn magán sajnós nem szerepeltünk túl jól, a heti rejtvenyjátékot viszont megnyertük, elhozva a fődíjat, a *nagyjából 1800 kottát tartalmazó CD-s kottagyűjteményt*.

A tábor utolsó napján – vasárnap – a kórus három helyen szolgált, a *Tahitófalu templomban*, a *Leányfalui Református Szeretotthonban* és a *Pócsmegyeri református templomban*. A szeretotthon-

ban Noémi hirdette az Igét, és a kórust Pócsmegyeren várta megterítve az Úr asztala, majd étellel és itallal gazdagon megterítve a helyi polgármesteri hivatal asztalai. Ez volt a kórustábor utolsó alkalma, a búcsúzkodás színhelye, ahol az összes megtanult kórusmű megszólalt.

Csapatunk is sok új ismeretségre tett szert. Nem csak tapasztalatokban, de új baráti kapcsolatokban is gazdagodtunk. Jó hír, hogy a tábor keddi előadója, a Liszt Ferenc díjas Berkesi Sándor elfogadta meghívásunkat, és a **Debreceni Kántus** kórus a későősz folyamán ellátogat Prágába. A tanár úrtól a kórus dedikált könyvet és CD-t is kapott.

A Tahi Egyházzenei Hét kivételével talán nem is létezik olyan alkalom, ahol laikus, amatőr egyházzeneészek, énekkarok ilyen spontán módon találkozhatnak, beszélgethetnek és együtt énekelhetnek hivatásos, elismert kortárs zenészekkel, zeneszerzőkkel. Mint ahogy az a kórustábor régebben látogatók szavaiból kiderült, *a táborban a magyar egyházzenei élet összes egyénisége megfordult.*

Az egyhetes alkalom méltó megemlékezés volt Máté János zeneszerző és korábbi kórustábor-szervező halálának 10. évfordulójára.

Reméljük, hogy jövőre több kórustag és gyülekezeti tag is kedvet kap arra, hogy ellátogasson Tahiba – hagyományt teremtve abból, hogy a Prágai Református Missziós Gyülekezet Mille Domi kórusa résztvevője ennek az alkalomnak.

Hlavács Pál

„Szombat esti láz” – a Mille Domi (és egy kedves testvérünk, Orosz Anna) bemutatkozik

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 17.00-tól a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban.

Biblióra: Az istentiszteletet követően, kb. 18.00-tól.

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológián (Černá 9, Prága 1), az 5. emeleten, a kápolnában, vagy egyéb megegyezés szerinti helyen.

(korus@refnet.cz)

A GYÜLEKEZET ÉLETÉBŐL

– A Debreceni **Kántus kórus** látogatását gyülekezetünk előreláthatólag a november 15-i hétféjére tervezte be, várva a Magyarországi kórus visszajelzését. A **Liszt Ferenc díjas Berkesi Sándor** vezette kórus koncertjére **szombaton** az esti órákban kerülne sor, a találkozót a 16-i (vasárnap) 16.00 órás (a téli időszámítás szerint) templomi istentisztelet zárná. A kórus látogatása egy Kántus – Mille Domi közös próbádélután megtartására is lehetőséget ad.

Mivel gyülekezetünk anyagi lehetőségei korlátozottak, a kórus nagy részét a gyülekezeti- ill. kórustagoknál kell megoldani, de a gyülekezet vezetősége

szívesen fogad bármilyen egyéb elszárolással kapcsolatos javaslatot is.

– A Tahi Egyházzenei héten kórusunk szóbeli **meghívást kapott a Gyöngyösi református gyülekezet kórusától.**

TANÉVNYITÓRA...

Vidulva bor között a férfi,
Édenbe pillant a poháron át,
S századszor újra felidézi
Örökre elrepült diákkorát.

Emléke most is melegen forr.
Gondunk mi volt?... könnyű arany pihe,
Midőn azt hittük, a professzor
Csinyünket az orrunkról nézi le.

Nincs, nincs menekvés e varázstól!

Szívéből még az sem törölheti

Ki, mert tanárrá lőn diákból:

Mit gyakor maga tőn, most bünteti.

(*Reviczky Gyula: Diákélet; részlet*)

HETI ABAJGATÓ

„Aki sajnálja a pénzt a tudás megszerzésére, az nem számol a tudatlanság költségeivel.”

FAWITZ

Két favicc ül az ágon amikor az egyik elkezd torkaszakadtából röhögni. Megkérdezi tőle a másik:

– Min röhögsz?

– Eszembe jutottam...

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felélés szerkesztők: Bodnár Noémi, Hlavács Pál, Hlavács Brocko Tünde, Simon Sz. Krisztina. Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Mađ. ref. sbor)

IBAN CZ704000000007190131205, BIC (=SWIFT) BAWACZPP